

Acta sanctorum

quotquot toto orbe coluntur, vel a catholicis scriptoribus celebrantur, quae
ex Latinis et Græcis, aliarumque gentium antiquis monumentis

XI priores dies complectens

Bolland, Johannes

Parisiis et Romae, 1863

De S. Clero Diacono Et Martyre.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72708](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72708)

DE S. CLERO DIACONO ET MARTYRE.

VII JANUARI.

Martyrologium Romanum: Antiochiæ S. Cleri Diaconi, qui pro confessionis gloria septies tortus, ac diu carcere maceratus, ad ultimum decollatus, martyrium consummavit. Eadem habent Usuardus, Ado, Notherus, Petrus de Natalibus, Bellinus, Maurolycus, Martyrol. Germanic. et aliis verbis Galesinius. Meminit ejus Beda, et vetus Martyrol. Romanum a Rosweydo Nostro editum. MS. Societatis JESU Antverpiæ, Bedæ

præferens nomen, Bilicerium appellat; mss. Rhinow. et S. Richarii, Licerium; plures mss. codices Lycerium ms. S. Lamberti Leodii, et ms. S. Hieronymi Lucerium. Alium XIV Januarii habes Clerum Diaconum, qui non plexus capite, sed in mare mersus dicitur. In ms. Martyrologio S. Hieronymi iterum XV Januarii: Antiochiæ Lucerii Diaconi.

DE S. THEODORO MONACHO IN ÆGYPTO.

VII JANUARI.
S. Theodorus
S. Ammonis
discipulus.

Theodori monachi Ægyptii celebris est in Martyrologio Romano memoria VII Id. Januar. In Ægypto B. Theodori Monachi, qui tempore Constantini Magni floruit sanctitate: cujus S. Athanasius meminit in vita S. Antonii; capite nimirum 30 in edit. Rosweydi, ubi comes fuisse S. Ammonis memoratur cum trans Lycum flumen, nolens corpus nudare, divina virtute est deportatus; ut XVII Januarii referemus, et IV Octob. in

vita S. Ammonis. Ejusdem mentio fit in vita S. Pachonii XIV Maii, Baronius in Notis ad Martyrol. ait S. Antonii fuisse discipulum: verum in citatis S. Antonii et S. Pachonii vitis id non habetur: in Heraclidis vero Paradiso cap. 2, et in Palladii Lausiaca cap. 8, disertè S. Ammonis fuisse discipulum dicitur. Alius est ab eo Theodoro qui XXVIII Decemb. colitur, et S. Pachonii discipulus fuit.

DE S. NICETA DACORUM EPISCOPO.

§ I. S. Nicetæ primus in Italiam adventus.

POST. AN. CDI.
VII JANUARI.
S. Nicetæ natalis.

Apostolicum hunc virum ita celebrant Fasti Romani VII Id. Januar. In Dacia S. Nicetæ Episcopi, qui feras et barbaras gentes Evangelii prædicatione mites reddidit ac mansuetas. De eo S. Paulinus sub finem Epistolæ 10 ad Severum: Quo in genere te et venerabili Episcopo atque doctissimo Nicetæ, qui ex Dacia Romanis merito admirandus advenerat, et plurimis Dei Sanctis, in veritate non magis tui prædicator quam mei jactans, revelavi. Agit Paulinus de vita S. Martini, ipso adhuc superstite scripta a Severo, quam ab eo sibi communicatam Melanæ ac S. Nicetæ Episcopo legit. Dacia vetus partem Hungariæ, Transilvaniam, et vicinas aliquot provincias complectitur. In hac prædicasse Nicetam patebit inferius ex ratione itineris: ne quis Daniam suspicetur adisse, quod Dacia a mediis avi scriptoribus appellatur. Fidem hæc serius suscepit.

Quando in Italiam venerit: 2 Contigit prior ille Nicetæ in Italiam adventus anno CCCXCVII, cum quintum S. Felicis Natalitium cecinit Paulinus: ut ostendit Baronius ad illam annum. 10 atque ex illo Rosweydo Noster in Notis ad 10 Paulini epistolam.

qua causa. 3 At qui ex Dacia veniens (inquit Baronius loco cit. num. 13.) Romanis, ut ait Paulinus, apparuit admirandus, æque innotuisse Romano Pontifici, atque Apostolorum limina visitasse, quis poterit dubitare? Si enim nulla alia causa quam invisendorum locorum sanctorum tam longam difficilemque peregrinationem obisse, Paulini assertionem dicitur; poteritne præterisse venerandas Apostolorum Memorias universo antiquitus celeberrimas orbe, et ad eas non accessisse, insalutatasque reliquisse, qui Nolam se contulit ob S. Felicis sepulchrum? Certe quidem (si conjectura interdum verisimili ex similibus comparata exemplis agere concessum est) haud par est credere, qui tantam ad barbaras gentes agebat molem Apostolatus, sub tantæ rei pondere, veluti operibus omnibus feriatum, tot interjacentes, ut iterum in Italiam

Videtur Pamam consulturum venisse.

se conferret, peragrasse provincias, nisi consulendi primariam Apostolicam Sedem summa necessitas incubisset.

§ II. Secundus adventus an. CDI.

Quarto rursus post anno in Italiam venit S. Nicetas, ut idem Paulinus testatur Natalitio carmine nono, in quo multa de Nicetæ suo canit. Et quia magnam censeri debet laudari a tam laudato viro, non pigebit partem ejus carminis aliquam adscribere, unde existimari queat quanti Nicetæ eruditionem vitæque sanctitatem fecerit, quantaque eum benevolentia complexus sit Paulinus. Ita ergo scribit:

Salve cara dies, salve mihi, lux mea, salve
Semper festa mihi: sed in hoc mihi clarior anno
Orta refulsisti, quia cum Felicis honore
Nicetam revelhis; Sanctorum ut amore duorum
Binum habeam Natalem hodie, quo corpore sumpti
Martyris excessum celebrans, et corpore prompti
Ecce Sacerdotis reditum satiaturo adoro,
Suscipiens humili metantem in pectore Christum.
Exultet mea nunc anima, dicatque quod olim
Sponsa canebat amans Domino vocalis amanti:
Imber abit, discessit hiems, vox turturis altæ
In nostra tellure sonat, dat vitis odorem:
Florida et in terris miramur lilia cæli.
Unde repente, precor, versa vice temporis æther
Ver agit, et gelidis flores visuntur in agris?
Unctus adest Domini, Christi comitatus amicis
Nicetes, hinc vernat hiems, hinc undique nobis
Spirat odoratos vegetabilis aura vapores.
Hoc de corde venit benedicti spiritus agri.
Vita pudicitia, et liquido mens candida vero,
Nicetam faciunt flores, et aromata verna.

Laudatur a S. Paulino.

Ejus virtutes.

3 Ac paucis interjectis:
— Video præsentem lumine coram
Niceten rediisse mihi; visoque parente,
Cujus præ cunctis amor in me regnat, et ipse
Nicetes